

DU TỬ LÊ

*Viết ở
Fort Harrison*

Viết ở Fort Harrison

Đu Tử Lê

viết ở
Fort Harrison

Du Tử Lê

Bìa: *M.C.P*

Nguồn: *Thư Quán bản thảo*

viết ở
Fort Harrison

DU TỬ LÊ

Tuần báo KHỞI HÀNH
số 39 và 40 - Xuân 1970

1.

*Thôi ngày mai ta sẽ được rời khỏi nơi đây
như phạm nhân được rời lao xá
như một tay ma đầu
ta hà hà xuống núi
như một samurai
trở về nơi rách rưới
như một cánh chim
sau thời gian thương tích
cùng với nỗi tủi mừng
bay lên tìm về một nơi yêu dấu*

2.

Vì ngày mai ta đã rời khỏi nơi đây
nên hôm nay già từ
lần cuối cùng những ngày loanh quanh
kiếm đồ trong P.X
những buổi chiều mờ mờ
bê gạo muối về cho một bữa ăn tối Việt
Nam
thôi ở lại nghe
người thiếu phụ trẻ gốc Mẽ
ta trả cô về với anh chồng to gấp bốn năm
lần ta
(nhưng như lời cô nói
y không khác bao nhiêu một pho tượng
rỗng)

thôi ở lại nghe Donna
tình chúng ta có thể
ở lại nghe người mẹ nuôi hiền lành
chỉ khiến ta thêm nhớ mẹ già lưng còng,
mắt mờ
ở lại nghe cô Mỹ đen dọn phòng cho ta
mỗi sáng
ta đã để sẵn trên tủ này
một dollar làm quà cho cô trong tháng
ta biết rằng lát nữa đây
khi nhận tiền
cô sẽ nhìn ta như một khách hào hoa
phóng khoáng
cùng con mắt vốn sâu ấp đầy mặc cảm
của một kẻ da đen

dọn phòng cho một tên da vàng mũi tẹt
mà thực ra cô có biết đâu
chính ta đây mới là kẻ rầy đây mặc cảm
vì ta biết rõ ta
chỉ là một thứ hổ giấy
vì ta hiểu rõ ta
khi trở về quê hương
nào có khác chi một đời ngựa chạy
vì ta thấy rõ ta
không bao giờ dám mơ ước
cho những người bồi phòng ở quê hương
ta
có xe hơi đi làm như cô mỗi sáng
mà ta chỉ cầu xin

cho đồng bào ta
có ăn có mặc
có hòa bình có hè hội vui chơi

3.

Em không biết đâu, Thụy Châu.
sáng nay anh dậy muộn
lọt thỏm trong chiếc ghế bành hai lần nệm
mousse
chân gác lên chiếc bàn kiểu cổ đông phương
tay gạt thuốc trên mặt thảm nhung xanh
anh thấy mình bỗng nhiên sung sướng
bỗng nhiên đầy đủ
như một ông hoàng

(không có gì ngu ngốc bằng ông hoàng
tưởng mình sung sướng)
anh cũng chợt nhận ra phút chốc
anh đã trở thành một tên vô cùng bất tiện
vì đã vét, đã vơ
tất cả những gì anh đã đem sang đây
trong hai chiếc va li nhóc đầy tạp phẩm
đến đôi giày há mõm
tính quẳng lại cho rồi
nhưng sau lại đem theo
chỉ vì anh chợt nhớ
ở quê hương mình
thiếu chi những người suốt đời chỉ ước ao
có được

*một đôi giày há mõm
để mang đi chơi
những ngày tết nhất*

4.

*Dĩ nhiên bằng cách nào
anh cũng không thể về ngay bên em
(ít ra cũng phải qua mười lăm ngày nữa)
nhưng anh vẫn rạo rức
vẫn hân hoan
bởi nghĩ thời gian đã đem chúng ta xích
lại gần nhau một chút
và ngày mai
trên chuyến xe bus tốc hành*

anh sẽ nhẩm tính từng thước đất đi qua
 từ đông sang tây
 nước bạn đồng minh chúng ta rộng lớn.
 trước khi về đến phi trường
 bắt buộc
 dành cho những người Việt Nam về nước

5.

Ngày mai ta đã rời khỏi nơi đây
 mà hôm nay ta còn tự hỏi
 sao sống ở đây
 ta vẫn nghĩ đời ta không phải thế
 ôi đời ta – đời ta
 đâu đây – thấp thoáng

6.

*Em thấy không, Thụy Châu
phải đứng giữa hai màu trắng, đen
thì màu vàng da ta mới rõ
một màu cho muôn năm
máu chảy?
một màu cho muôn năm
thành bao bọc đựng xương khô?
bởi thế nên trước sau gì thì anh cũng trở
về
dù cho không còn em
vì anh trộm nghĩ
dưới mặt trời*

thượng đế đã chia khu
cho từng màu da sinh sống

7.

Ta phải sống hôm nay
như ngày mai sẽ chết
anh phải sống bên em
dù nhỏ than người thân bởi đây khuôn
mặt
ta có thể hóa đen
nhưng chưa từng cạo trắng
không thể xóa hận thù
bằng máu người xối chảy

KHỞI HÀNH – Tuần báo văn học
nghệ thuật ra ngày thứ năm số 39 và 40,
ngày 22–29/01/1970. Xuân 1970

